

DE UNDE ATÎTA INTUIȚIE?

Imi sună și acum în urechi cuvintele colegului nostru, Cosmin Popescu, la Galați, după spectacolul prezentat la Festivalul de Comedie: „Mă, e cel mai bun spectacol cu o piesă românească pe care l-am văzut în ultimii 20 de ani, dar voi nu luați nimic! Cum v-a lăsat să jucați un asemenea spectacol?!?”

Intuise bine, și avea dreptate, în parte (!?) N-am luat, într-adevăr, nici un premiu, în schimb, cițiva dintre cei din conducerea teatrului am primit cite o sancțiune pentru că am aprobat sau am susținut spectacolul...!

Ce șoca, de fapt, într-un spectacol al cărui text părea să se ocupe de problema „inlocuitorilor” în industria alimentară și despre unii „descurcăreți” care, incurcă lucrurile „de nu le mai descurcă nici dracul”?

Șoca tocmai taptul că, în spectacol, nu era vorba de asemenea mărunțișuri Alexandru Darie a înțeles că sub aparența unei situații comice oferite de Tudor Popescu se ascundea drama unor oameni puși, de un sistem al minciunii, în situația de a minți continuu, de a falsifica nu numai rețete alimentare, ci și propria lor ființă.

Sintetizînd, spectacolul lui Darie nu era o comedie la care să rîdem, că mincăm soia în loc de... „nu știu ce”, ci drama unei economii naționale în nuditatea și tragismul pe care le-am aflat cu adevărat cu toții abia după revoluție. De unde a avut atîta intuiție? — n-aș putea spune, dar spectacolul cu *Jolly Joker* conținea un tragism pe care regizorul l-a mai „adus” și într-un alt spectacol, făcut „cam tot așa și totuși altfel”, *Zece hohote de rîs*, pe textul aceluiași autor.

De ce am fost noi de acord, totuși, ca, atunci, spectacolul să se joace?

În primul rînd fiindcă avea valoare artistică. Și în al doilea rînd, chiar dacă oglinda scenei părea să ofere o imagine deformată a realității (am văzut, nu demult, că nu era!), „exagerarea conștientă este un atribut al artei (teatrale)” am zis noi, nu neapărat fiindcă am vrut să apărăm în postura de disidenți, ci pentru că așa am crezut că e bine și, în acest sens, ne-am asumat riscul (atunci și cu alte ocazii) — atît cît a fost (sau n-a fost) el!

EUGEN ȚUGULEA

Juacam cu o plăcere rară. La prima lectură am crezut că e un rolșor mic și neimportant. Azi pot spune că, datorită lui Ducu rolul ocupă un loc foarte important în fișa mea artistică.

Tremuram, la viziune pentru scena în care „mă înghesuiau” cei doi inspec-tori.

Știam cît e de pudingă Tovarășa și m-am înțeles cu colegii (cu Jivan și Covaci) să dăm mai pe deasupra, totul, să n-o scandalizăm.

ILEANA IURCIUC

Il iubesc pe Ducu exact ca pe copilul meu.

Am colaborat admirabil cu el.

Mi s-a părut atît de clar ce vrea să ne comunice cu *Jolly-Joker* încît am aderat fără rezerve la viziunea lui regizorală.

Ducu știe (pare-ar face teatru de 50 de ani!) cu exactitate ce vrea să spună, nu numai cu fiecare scenă, ci și cu fiecare replică.

Am lucrat mult la montarea replicilor, la adîncirea sensurilor, la accente...

M-am supus cu plăcere și admirație „puștiului”, pentru că știa ce vrea și ne cucerise pe toți.

NICOLAE TOMA

Darie e un magician.

Te vrăjește, te cucerește.

Cu inteligența, cu farmecul, cu modul său unic de a-ți „povesti” spectacolul în care urmează să joci.

Eu socotesc că însemn ceva ca actriță datorită unei fericite întîlniri cu Ducu.

Personajului meu din *Jolly-Joker* i-a dat o amplitudine, o complexitate care nu există în piesă.

Tirfa care eram, știam, n-o să placă tovarășei. Reprezentăm o categorie... care nu că nu există, ci era negată.

Treceam de la rolul curvei, la cel al idioatei oligofrene, menită s-o îmbuneze pe „tovarășa Porumb” (ce teamă ne era că TOVARAȘA se va recunoaște în gră-suna inspecitoare, dar nu s-a recunoscut!) cu efort artistic și cu o imensă bucurie lăuntrică.

Scenă din spectacol

